

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Štúrikom, Holubyho 51, Martin, vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 180/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 89/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 180/2014 (ďalej len

„napadnuté konanie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 89/2015 (ďalej len „napadnuté konanie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „žalovaný“) č. KRPZ-ZA-KDI-SK-63/2014 zo 14. augusta 2014 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol jeho odvolanie proti rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) č. ORPZ-MT-ODI-140-031/2014 z 9. júna 2014 o odobratí vodičského oprávnenia podľa § 92 ods. 2 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 S 180/2014 zo 4. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd mal v odôvodnení svojho rozsudku uviesť, že *„žalobné námietky žalobcu považoval za nedôvodné, rozhodnutia správnych orgánov sú v súlade so zákonom, vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a na takto zistený skutkový stav boli potom správne aplikované ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z.“*.

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie, v ktorom okrem iného namieta aj *„nezákonne získanie dôkazov poukazujúc najmä na uznesenie vyšetrovateľa ČVS: ORP-9/1-VYS-MT-2014 zo dňa 03.02.2014, ktorej sťažnosti voči vznesenému obvineniu vyhovel, poukazujúc na skutočnosť, že dôkazy (prehliadka vozidla, postup príslušníkov PMJ, odber krvi a vyjadrenie znalca) boli získané nezákonným spôsobom“*.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 89/2015 z 22. februára 2017 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) rozsudok krajského súdu potvrdil. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že námietky sťažovateľa vyhodnotil ako neopodstatnené

a zároveň mal uviesť, že „konanie o odobratí vodičského oprávnenia je samostatným konaním, ktoré má právny základ v nesplnení povinnosti uloženej správnym orgánom a preto nebolo povinnosťou správneho orgánu zaoberať sa listinnými dôkazmi, ktoré som v odvolaní uviedol“.

Sťažovateľ trvá na tom, že «správne orgány rozhodli na základe nezákonne získaných dôkazov v trestnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní... porušili základnú zásadu priestupkového konania, a to „zásadu stihania len zo zákonných dôvodov“. Sťažovateľ namieta spôsob získania dôkazov, ich použiteľnosť v správnom konaní a spôsob, akými boli tieto dôkazy vykonané a vyhodnotené v správnom konaní a v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom.».

Podľa jeho názoru krajský súd ani najvyšší súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí nezobrali do úvahy jeho tvrdenia, jeho námietky a argumentácie a relevantným spôsobom sa s nimi nevysporiadali. Uvádza, že „správny orgán vydal žalované rozhodnutie o odobratí vodičského oprávnenia dňa 09. 06. 2014, pričom už mal vedomosť, že obvinenie pre skutok, ktorý sa stal dňa 16. 10. 2013, a na základe ktorého boli začaté správne konania, bolo vyšetrovateľom zrušené dňa 03. 02. 2014 pre nezákonný postup, z čoho vyplýva aj nezákonnosť ďalšieho dokazovania.

Navyše správny orgán začal správne konanie pod č. ČVS: ORP-27/DI-MT-2014 za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktoré malo za následok podanie obžaloby a vydanie trestného rozkazu Okresným súdom 2 T/45/2016, voči ktorému som podal odpor a ktoré do dnešného dňa nie je ukončené. V tomto trestnom konaní správny orgán vychádzal z výsledku vyšetrenia na odber krvi, ako aj z vyjadrenia znalca.“.

Sťažovateľ zastáva názor, že v danom prípade ide o dvojité postih jeho osoby. Správny orgán vo veci vedenej pod sp. zn. ORPZ-MT-ODI-140-031/2014 o odobratí vodičského oprávnenia konal predčasne a nezákonne. Podľa jeho názoru „správny orgán mal konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestnej veci a následne mal rozhodovať o uložení opatrenia na podrobenie sa zdravotnej spôsobilosti. V tejto veci správny orgán rozhodol predčasne a postupoval nezákonne, nakoľko dôkaz získaný v jednom konaní

v rozpore so zákonom, nemôže byť zároveň ako zákonný dôkaz použitý v inom konaní. Spisový materiál neobsahuje žiadanku na odber a ani výsledok tohto odberu, ani vyjadrenie znalca, prípadne znalecký posudok. V prípade ak sú listiny zadokumentované v spise, tieto správny orgán prevzal z trestného konania. To, že sa sťažovateľ nepodrobil lekárskeму vyšetreniu bolo z dôvodu, že správny orgán (vyšetrovateľ) ústne vyjadril skutočnosť, že sa sťažovateľ nemusí podrobiť lekárskeму vyšetreniu, nakoľko konanie bude z dôvodu nezákonného postupu príslušníkov PMJ, (na základe uznesenia vyšetrovateľa ČVS: ORP-9/1-VYS-MT-2014 zo dňa 03. 02. 2014), zastavené.

Sťažovateľ namieta, že správny orgán rozhodol na základe nezákonne získaných dôkazov – úradného záznamu vyhotoveného príslušníkmi PMJ v trestnom konaní, vyjadrenie znalca. Takýto záznam nemožno použiť v administratívnom konaní. Sťažovateľ nebol vypočutý v správnom konaní. Správny orgán mal primárne skúmať námietku použiteľnosti úradného záznamu a vyjadrenia znalca v správnom konaní, t. j. jeho prípustnosť a či získaný dôkaz na účely správneho konania bol v súlade s právnymi predpismi v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1, 2 Správneho poriadku. Správny orgán mal v prvom rade skúmať námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia dôkazu. Použitím tohto dôkazu získaného v trestnom konaní boli porušené označené práva sťažovateľa podľa Ústavy Slovenskej republiky, Listiny o ochrane ľudských práv a práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Je nesporné, že dôkaz, na základe ktorého vychádzal správny orgán pri svojom rozhodovaní nebol v trestnom konaní získaný zákonným spôsobom, bol získaný spôsobom odporujúcim zákonu. Napriek tomu z neho vychádzal. Táto skutočnosť sama o sebe a bez ďalšieho zakladá extrémne závažný dôvod s následkom nepreskúmateľnosti a nezákonnosti rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Martin č. ORPZ-MT-ODI-140-031/2014 zo dňa 9. 6. 2014 a Krajského riaditeľstva PZ v Žiline, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-63/2014 zo dňa 14. 8. 2014 ako druhostupňového správneho orgánu. Sťažovateľ tvrdí, že správne orgány nekonali v súlade so zákonom. Táto námietka je pritom ťažisková a sťažovateľom opakovane akcentovaná vo veľmi podrobnom popísaní žalobných dôvodov. Rozhodnutia sú podľa sťažovateľa nezákonné, pretože v správnom konaní v skutočnosti neboli vykonané a zabezpečené žiadne dôkazy a tie, o ktoré sa správny orgán opiera, boli zabezpečené z trestného konania, z čoho vyplýva, že nemôžu byť použité

v správnom – administratívnom konaní. Správne orgány sú povinné postupovať podľa zákona.

... Správne orgány vychádzali z nezákonného postupu príslušníkov PMJ a nimi predložený získaný dôkaz - výsledok odberu krvi. Na takýto nezákonný dôkaz správne orgány nemali právo prihliadať a vyvodzovať z neho akékoľvek skutkové zistenia.

I napriek tejto skutočnosti správny orgán pokračoval v konaní, pričom z nezákonne získaného dôkazu, nemôže následným postupom byť odvodená zákonnosť akéhokolvek ďalšieho rozhodnutia zo strany správneho orgánu. Bez zaujatia stanoviska k tejto námietke, ktorá je rozhodujúca pre posúdenie ústavnosti namietaných rozhodnutí, takéto odôvodnenie neposkytuje ústavne udržateľný podklad pre namietaný rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.“.

Sťažovateľ zastáva názor, že „postupom správnych orgánov ako aj súdov“ bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo/89/2015 a Krajský súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/180/2014 (správne má byť sp. zn. 21 S 180/2014, pozn.) porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo/89/2015 a rozsudok Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/180/2014 (správne má byť sp. zn. 21 S 180/2014, pozn.) sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- eur (päťtisíc eur), ktoré sú mu povinní Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Žiline zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 EUR / 147,33 EUR x 2 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) + paušál á 8,84 EUR x 2 + 20 % DPH 62,47 EUR/ ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd

v Žiline povinní vyplatiť na účet... advokáta JUDr. Milana Štúrika, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sumu primeraného finančného zadost' učinenia odôvodňuje tým, že uvedená suma je podľa jeho názoru primeraná *„protihodnote utrpenej nemajetkovej ujmy s poukazom na nemožnosť bez vodičského oprávnenia nájsť si vhodné zamestnanie, byť sebestačný, obmedzovaný v uspokojovaní osobných potrieb, absolvovaní neodkladných lekárskeho vyšetrení, byť nápomocní rodine, nebyť odkázaný na druhú osobu a iné“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 180/2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 89/2015.

1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 180/2014

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti síce namieta len postup krajského súdu v napadnutom konaní, z okolností veci však vyplýva, že postup krajského súdu vyústil do vydania rozsudku, ktorým krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol. Keďže proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie, právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu

mal najvyšší súd v rámci konania o odvolaní. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu odvolanie podal a najvyšší súd o ňom konal a rozhodol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 180/2014, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 89/2015

Sťažovateľ porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje tým, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, nevysporiadal so všetkým jeho námietkami a argumentmi, ktorými sa snažil preukázať, že vo veci konajúce správne orgány konali a rozhodovali na základe nezákonne získaných dôkazov v trestnom konaní. Podľa jeho názoru došlo v danej veci k dvojitému postihu jeho osoby za to isté konanie jednak v rámci správneho konania tým, že mu bolo odobraté vodičské oprávnenie, a tiež v rámci trestného konania tým, že bol vydaný trestný rozkaz, ktorým bol uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona (sťažovateľ proti trestnému rozkazu podal odpor, pozn.). Keďže rozhodnutia správnych orgánov, ktorými mu bolo odobraté vodičské oprávnenie, sú nezákonné a nepreskúmateľné a vo veci konajúce súdy tieto rozhodnutia potvrdili, je presvedčený, že tak svojím postupom tiež porušili jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Ústavný súd považuje za potrebné najskôr poukázať na svoju judikatúru, podľa ktorej vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07). Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov. Úlohou súdu (či už prvostupňového alebo odvolacieho) v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Je potrebné vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vychádzajúc z týchto špecifických črt správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti postupu najvyššieho súdu.

Ústavný súd z príloh, ktoré sťažovateľ predložil spolu so svojou sťažnosťou, zistil, že rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu v Martine č. ORPZ-MT-ODI-52-153/2013 z 31. decembra 2013 bola sťažovateľovi uložená povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti „osobitne vo vzťahu k závislosti od alkoholu, inej návykovej látky alebo liečiva lekárom so špecializáciou v špecializačnom odbore psychiatria“, pretože ako držiteľ vodičského oprávnenia a ako vodič motorového vozidla bol dôvodne podozrivý z porušenia pravidiel cestnej premávky požitím inej návykovej látky. Sťažovateľovi bola určená lehota na vykonanie preskúmania zdravotnej spôsobilosti a lehota na predloženie tohto rozhodnutia o splnení tejto povinnosti do troch mesiacov odo dňa doručenia tohto rozhodnutia. Potvrdenie o splnení tejto povinnosti bol sťažovateľ povinný predložiť okresnému dopravnému inšpektorátu. Okresný dopravný inšpektorát vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľ „16. 10. 2013 v čase okolo 23.45 hod. viedol motorové vozidlo... po ceste – ul. [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ], kde bol predpísaným spôsobom oproti tržnici zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. V rámci oprávnení policajta pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky bol vyzvaný vykonať dychovú skúšku certifikovaným el. meračom ALCOTEST 7410. ARMJ-0693 s negatívnym výsledkom. Následne bol vodič vyzvaný k toxikologickému vyšetreniu, ktoré bolo pozitívne na prítomnosť psychotropných – kanabinoidných látok: delta-9-tetrahydrokanabinol v koncentrácii 6,6 ng/ml a kyseliny 11-nor-delta-9-tetrahydrokanabinol v koncentrácii 132,9 ng/ml...“.

Keďže sa sťažovateľ nepodrobil nariadenému preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti, okresný dopravný inšpektorát vydal 29. apríla 2014 oznámenie o začatí správneho konania vo veci odobratia vodičského oprávnenia podľa § 92 ods. 2 písm. e) zákona o cestnej premávke, v rámci ktorého upovedomil sťažovateľa o možnosti vyjadriť sa k pokladu rozhodnutia (sťažovateľ sa vyjadril podaním doručeným 12. mája 2014, pozn.). Následne mu rozhodnutím č. ORPZ-MT-ODI-140-031/2014 z 9. júna 2014 odobral vodičské oprávnenie. Sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, ktoré žalovaný zamietol a rozhodnutie o odobratí vodičského oprávnenia potvrdil.

Sťažovateľ podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorú krajský súd rozsudkom zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu. Po preskúmaní postupu a rozsudku krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní sťažovateľa dospel najvyšší súd k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné. Najvyšší súd po oboznámení sa aj s administratívnym spisom svoje rozhodnutie takto odôvodnil: *«Odvolací súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že sa správne orgány, ako aj krajský súd, dostatočne zaoberali a následne vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami uvedenými v administratívnom aj súdnom spise a správne právne posúdili uvedený skutkový stav, a to že žalobca v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 písm. e/ zákona o cestnej premávke sa nepodrobil nadriadenému preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti osobitne vo vzťahu k závislosti od alkoholu, inej návykovej látky alebo liečiva lekárom so špecializáciou v špecializačnom odbore psychiatria.*

Odvolací súd k námietke žalobcu, že vo výroku rozhodnutia absentuje lehota na odovzdanie vodičského preukazu uvádza, že ustanovenie § 47 Správneho poriadku hovorí, že rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Vo výroku je potrebné vždy uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, pričom neurčuje, že má byť v ňom uvedená aj lehota (na odovzdanie vodičského preukazu).

Pokiaľ žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol § 92 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke platného a účinného v čase vydania rozhodnutia, t. j. 31. 12. 2013, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov.

Správny orgán uložil žalobcovi povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti osobitne vo vzťahu k závislosti od alkoholu, inej návykovej látky alebo liečiva lekárom so špecializáciou v špecializačnom odbore psychiatria v lehote troch mesiacov od dňa doručenia rozhodnutia. Zároveň ho upovedomil, že ak v určenej lehote svoju povinnosť nepreukáže, tak mu bude odobraté vodičské oprávnenie a súčasne ho poučil o možnosti odvolať sa proti tomuto rozhodnutiu. Keďže žalobca si svoju povinnosť nesplnil a ani nepodal proti rozhodnutiu odvolanie, podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán

postupoval správne podľa ustanovenia § 18 ods. 3 správneho poriadku, keď žalobcovi odňal vodičské oprávnenie podľa ustanovenia § 92 ods. 2 písm. e/ zákona o cestnej premávke. Úlohou správneho súdu je prejednať a rozhodnúť vec v občianskom súdnom konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej správne súdnictvo).

Odvolačný súd uvádza, že konanie o odobrátí vodičského oprávnenia je samostatným konaním, ktorý má právny základ v nesplnení povinnosti uloženej správnym orgánom žalobcovi a preto nebolo povinnosťou správneho orgánu zaoberať sa listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v odvolaní uviedol.

K otázke právomoci správneho súdu na preskúmanie úkonov orgánov činných v trestnom konaní už Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal právne stanovisko vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Sžz/2/2009 zo dňa 26. 11. 2009, ktoré bolo preskúmané Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaní č. III. ÚS 122/2010-16, ktorý sťažnosť žalobcov v uvedenej veci odmietol a právny názor najvyššieho súdu považoval za ústavne konformný.

Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 3 Sžz/2/2009 zo dňa 26. 11. 2009 uviedol: „Najvyšší súd dospel k záveru, že postavenie policajta ako orgánu činného v trestnom konaní je v pomere špeciality k jeho subsidiárnemu postaveniu ako orgánu verejnej správy. Orgánom činným v trestnom konaní je policajt (§ 10 ods. 1 Tr. por), ak vykonáva úkony podľa Trestného poriadku (§ 1 Tr. por.).

Ak koná príslušník policajného zboru v procesnom postavení orgánu činného v trestnom konaní, jeho procesný postup sa spravuje Trestným poriadkom, prelo i vady v jeho procesnom postupe (vrátane excesov) možno preskúmať iba podľa Trestného poriadku a nie v správnom súdnictve v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Preskúmanie vád totiž spočíva v zistení, ako mal policajt konať pri zaistení osôb a vecí podľa Trestného poriadku na základe rozhodnutí a príkazov a ako v skutočnosti konal.“

Treba poznamenať, že aj vo veci sp. zn. 3 Sžo/2/2013 (predchádzajúcej danému konaniu) najvyšší súd poukázal na judikát č. R 35/1997, podľa ktorého rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní, teda i rozhodnutia prokurátora nepodliehajú preskúmvacej právomoci súdov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo).

Podľa § 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok)...

Na tomto mieste dáva najvyšší súd do pozornosti svoj rozsudok sp. zn. 5 Sži/1/2011 zo dňa 15. 12. 2011, v ktorom poskytol výklad pojmu „rozhodovacia činnosť orgánov činných v trestnom konaní“, v zmysle ktorého: „V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní rozumie konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t. j. od začiatku konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie o veci samej“.

Orgánom činným v trestnom konaní je policajt (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), ak vykonáva úkony podľa Trestného poriadku (§ 1 Trestného poriadku).

Podľa § 7 ods. 2 O. s. p...

Ak koná príslušník policajného zboru v procesnom postavení orgánu činného v trestnom konaní, jeho procesný postup sa spravuje Trestným poriadkom, preto i vady v jeho procesnom postupe možno preskúmať iba podľa Trestného poriadku a nie v správnom súdnictve.

Žalobca v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktorými by bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie jeho subjektívnych práv, alebo preukázal, že správne orgány svojim postupom porušili základné zásady správneho konania a že by pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 správneho poriadku.

Ďalšie námietky, ktoré v odvolaní žalobca uplatnil, sú pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov irelevantné.

Súd prvého stupňa prihliadol podľa názoru odvolacieho súdu na všetky relevantné námietky žalobcu proti rozhodnutiam správnych orgánov a tieto aj dostatočne odôvodnil, pričom platí zásada, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky žalobcom nastolené námietky, ale iba na tie, ktoré skutočne majú význam na posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci žalovaným i krajským súdom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto napadnutý

rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením veci a dôvodmi krajského súdu, súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246e ods. 1 veta prvá OSP)...»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudkov najvyššieho súdu a krajského súdu, ako aj rozhodnutí vo veci konajúcich správnych orgánov dospel k záveru, že námietka sťažovateľa týkajúca sa toho, že v danom prípade došlo k dvojitému postihu sťažovateľa za ten istý skutok, nie je opodstatnená. Napriek tomu, že odobratie vodičského oprávnenia, ako aj jeho odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Martin sp. zn. 2 T 45/2016 z 30. novembra 2016 (ďalej len „trestný rozkaz“) majú podklad v tom, že sťažovateľ sa 16. októbra 2013 dopustil skutku, tak ako je špecifikovaný v jednotlivých rozhodnutiach či už správnych orgánov alebo v trestnom rozkaze, dôsledky tohto konania, teda samotné odobratie vodičského oprávnenia, ako aj jeho odsúdenie v trestnom konaní vychádzajú z celkom iných skutkových okolností.

Sťažovateľovi bolo totiž vodičské oprávnenie odobraté z dôvodu, že nespĺnil povinnosť uloženú mu správnym orgánom (nepodrobil sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti v lehote určenej správnym orgánom a nepredložil mu o tom rozhodnutie, pozn.), preto proti nemu bolo začaté správne konanie podľa § 92 ods. 2 písm. e) zákona o cestnej premávke, výsledkom ktorého bolo už uvádzané odobratie vodičského oprávnenia. Na druhej strane k jeho odsúdeniu došlo preto, že „*vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku*“. V danom prípade ide o dve samostatné konania, v ktorých jednotlivé orgány (správny orgán a orgán činný v trestnom konaní, resp. všeobecný súd, pozn.) postupujú podľa celkom iných právnych predpisov, vec posudzujú na základe iných skutkových okolností.

Vzhľadom na uvedené preto aj v preskúmvanej veci konajúce súdy (krajský súd a najvyšší súd, pozn.) posudzovali námietky sťažovateľa vzťahujúce sa len na danú vec. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení svojho rozsudku ústavne

akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, primeraným spôsobom odôvodnené, a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska niet preto žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery vyjadrené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Na základe uvedeného, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom ani právo na akceptovanie právneho názoru sťažovateľa na skutkový stav zistený v konaní pred všeobecným súdom (napr. IV. ÚS 259/05, II. ÚS 299/06), ústavný súd dospel

pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým postupom najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania rozsudku sp. zn. 6 Sžo 89/2015 z 22. februára 2017, a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by mohol po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne dospieť k záveru o jeho porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018